

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner

SSN Karol Weitz (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi M. R. o wznowienie postępowania
w sprawie z powództwa M. R.
przeciwko Miastu Stołecznemu Warszawie
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 22 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa 950/13,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 4 grudnia 2015 r.,
zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 28 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa 271/14,

**uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania
i orzeczenia o kosztach postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Powód M. R. pismem z dnia 25 lutego 2014 r. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sąd Apelacyjny w Warszawie z dnia 22 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa 950/13. Jako podstawę wznowienia wskazał „przepisy prawne art. 399-416 k.p.c.” przytaczając treść części przepisów regulujących wznowienie postępowania cywilnego, w tym określających jego podstawy.

Sąd Apelacyjny w Warszawie postanowieniem z dnia 28 listopada 2014 r. odrzucił skargę o wznowienie postępowania. Przyjął, że skarga nie została oparta na ustawowej podstawie (art. 410 § 1 k.p.c.). Za taką podstawę nie można bowiem uznać tę, którą skarżący określił jako „przepisy prawne art. 399-416 k.p.c.”.

W zażaleniu na postanowienie dnia 28 listopada 2014 r. skarżący zarzucił naruszenie art. 410 § 1, art. 410 § 2 i art. 233 § 1 w zw. z art. 406 i art. 328 § 2 w zw. z art. 361 k.p.c.

Zdaniem skarżącego naruszenie art. 410 § 1 k.p.c. polega na tym, że Sąd drugiej instancji przyjął, iż wskazana przez skarżącego podstawa wznowienia nie należy do żadnej z podstaw przewidzianych przez ustawę, podczas gdy skarżący wymienił w skardze wszelkie podstawy wznowienia, które w jego ocenie winny zostać poddane kontroli. Uchybienie przepisowi art. 410 § 2 k.p.c. w ocenie skarżącego wynika z tego, że Sąd drugiej instancji nie zastosował tego przepisu, chociaż uznał, że skarżący wymienił w skardze dopuszczalne podstawy wznowienia, co świadczy o zrozumieniu przezeń instytucji wznowienia. Natomiast naruszenia art. 233 § 1 w zw. z art. 406 i art. 328 § 2 w zw. z art. 361 k.p.c. skarżący dopatruje się w tym, że Sąd drugiej instancji miał zaniechać wyjaśnienia, dlaczego skarga nie została wniesiona na ustawowej podstawie.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według art. 409 k.p.c. skarga o wznowienie powinna zawierać między innymi oznaczenie podstawy wznowienia i jej uzasadnienie. Podanie podstawy wznowienia polega na podaniu przyczyny, która według skarżącego ma uzasadniać wznowienie. Nie jest konieczne, aby skarżący powołał się na konkretny przepis, który reguluje określoną podstawę, lecz wystarczy, że sformułuje takie twierdzenie, które da się przyporządkować do określonej ustawowo podstawy wznowienia. W ten sposób w skardze można podać więcej niż jedną przyczynę wznowienia. Z kolei uzasadnienie podstawy wznowienia polega na tym, że skarżący musi podać konkretne okoliczności faktyczne, które w jego ocenie wskazują na to, że podana przez niego podstawa wznowienia istnieje. O tym, jakie okoliczności faktyczne muszą zostać powołane, decyduje to, na jakiej podstawie skarżący opiera żądanie wznowienia postępowania przez sąd.

Należy przyjąć, w drodze wykładni, że skarżący, odwołując się do przepisów art. 399-416 k.p.c., jako podstawy wznowienia w istocie powołał (również) wszystkie przewidziane w kodeksie postępowania cywilnego podstawy wznowienia. Niemniej uszło uwadze Sądu Apelacyjnego, że skarżący nie przedstawił uzasadnienia żadnej z tych podstaw, czyli nie powołał jakichkolwiek okoliczności faktycznych mających wskazywać na to, że którakolwiek z podstaw wznowienia istnieje. Uzasadniało to wezwanie go do uzupełnienia tego braku skargi, a nie od razu do jej odrzucenia (art. 410 § 1 k.p.c.). Zarzut naruszenia art. 410 § 1 k.p.c., jakkolwiek z innych przyczyn niż podane przez skarżącego, jest więc zasadny.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 zd. 1 w zw. z art. 394¹ § 3 i art. 406 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.